

เบิ่งสังคัมวัฒนธรรมอีสาน เทิงร้องเทิงเล่น

พิเศษสุด เดชผิว

เบื่องสังคมวัฒนธรรมอีสาน : เก็องร็องเก็องเล่น

สำหรับ
บุคคลทั่วไป
และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

สาระที่ 4 : ประวัติศาสตร์

มาตรฐาน ส 4.3 : เข้าใจความเป็นมาของชาติไทย วัฒนธรรม
ภูมิปัญญาไทย มีความภูมิใจและธำรงความ
เป็นไทย

พิเชษฐ เดชผิว

เบิ่งสังคมวัฒนธรรมอีสาน : เท็งร้องเท็งเล่น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

พิเชษฐ เดชผิว.

เบิ่งสังคมวัฒนธรรมอีสาน : เท็งร้องเท็งเล่น.--กรุงเทพฯ : แม็ค, 2548.

152 หน้า.

1. เพลงพื้นเมือง -- แ่งสังคม. 2. ดนตรีพื้นบ้าน -- แ่งสังคม. 3. วัฒนธรรม. -- I. ชื่อเรื่อง.

306-4842295911

ISBN : 974-261-799-6

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

บริษัทของสงวนลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้ผู้ใดนำส่วนหนึ่งส่วนใด หรือตอนหนึ่งตอนใด
ของเนื้อเรื่อง ภาพประกอบและอื่นๆ ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ไปทำการคัดลอก
โดยวิธีพิมพ์ดีด เรียงตัว อัดสำเนา ถ่ายฟิล์ม ถ่ายเอกสาร
พิมพ์โดยเครื่องจักร หรือวิธีการอื่นใดเพื่อนำไปแจก จำหน่าย

สงวนลิขสิทธิ์ : กุมพาพันธ์ 2548

ราคา 75 บาท

จัดจำหน่ายโดย บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด

การสั่งซื้อ : ส่งธนาคัตถ์ง่าย ไปรษณีย์ลาดพร้าว ในนาม อาจารย์พีระ พนาสุกน

9/99 อาคารแม็ค ขอยลาดพร้าว 38 ถนนลาดพร้าว แขวงลาดยาว

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 0-2938-2022-7 แฟกซ์ 0-2938-2028

พิมพ์ที่ หจก. วิเจ พรินต์ติ้ง จำกัด

โทร. 0-2424-7815

คำนำ

เมื่อกล่าวถึงภาคอีสานหลายคนอาจนึกถึงภาพของความแห้งแล้ง พื้นดินแตกระแหง ชาดแคลนน้ำดื่มน้ำใช้ หากพินิจให้ลึกลงไปจะพบว่าภาพดังกล่าวเป็นเพียงเศษเสี้ยวส่วนเดียว เพราะในสภาพความเป็นจริงแล้วพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลของภาคอีสานนั้นมีความหลากหลายทั้งในแง่สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และกลุ่มชาติพันธุ์ที่กระจายในอาณาบริเวณถึง 1 ใน 3 ของพื้นที่ประเทศไทย บ่อกำเนิดของวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าที่คิดค้น สืบส่งต่อกันมาอย่างยาวนานตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ดังปรากฏเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ว่าอารยธรรมอีสาน เป็นอารยธรรมเก่าแก่ที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลก

มรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดมาจนถึงปัจจุบันนั้น ได้รับอิทธิพลสำคัญทั้งจากภูมิปัญญาในการปรับตัวอาศัยร่วมกับสภาพธรรมชาติที่แตกต่างหลากหลาย และอิทธิพลจากศาสนาพุทธที่หลอมรวมเป็นวัฒนธรรมเฉพาะ ทั้งในด้านวิถีการดำรงชีวิต อาหาร การกิน การทำมาหากิน ภาษา ประเพณี คติความเชื่อ การละเล่น และการพักผ่อนหย่อนใจ

บทเพลง เรื่องเล่า นิทานถือเป็นสิ่งที่บ่งชี้สภาพทางสังคม วัฒนธรรมของผู้คนในแต่ละยุคสมัย สะท้อนให้เห็นถึงคติความเชื่อ ภูมิปัญญา และโลกทัศน์ของสังคมนั้น **เบิ่งวัฒนธรรมอีสาน : เเทิงร้องเทิงเล่น** เล่มนี้เป็นการรวบรวมบทร้องเล่นและเพลงพื้นบ้านภาค

อีสานประเภทต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า
สำหรับผู้สนใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ดินแดนที่ราบสูงอย่างภาคอีสานนั้น เป็นภูมิภาคที่อุดมไปด้วยเรื่องราว
และความร่ำรวยทางวัฒนธรรมทั้งในทางวิถีชีวิต คติความเชื่อ
ประเพณี วัฒนธรรมรวมถึงการเล่นต่างๆ ซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะ
ตัวอันโดดเด่น ผู้เขียนหวังว่าการศึกษากการเล่นและเพลงพื้นบ้าน
อีสานจะช่วยให้เราสามารถเรียนรู้อดีต เข้าใจปัจจุบันและเท่าทัน
อนาคตได้เป็นอย่างดี

พิเชษฐ์ เดชผิว

สารบัญ

บทนำ	7
คติชาวบ้านรากฐานของวัฒนธรรม	17
วัฒนธรรมพื้นบ้านต้นธารของการร้องเล่น	31
กลอนลำ-พญา	39
เพลงพื้นเมืองอีสาน	69
เพลงเด็กอีสาน	91
เบิ่งสังคมอีสานผ่านเพลงเด็ก	111
การละเล่นพื้นเมือง	129
บรรณานุกรม	151

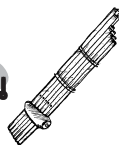
ปทนา

ภาคอีสาน ดินแดนที่ราบสูงอันกว้างใหญ่ครอบคลุมพื้นที่ถึง 1 ใน 3 ของพื้นที่ประเทศไทยมีประวัติศาสตร์สืบทอดต่อเนื่องมายาวนาน มีความเจริญทางวัฒนธรรมแขนงต่างๆ มีกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่มากมายหลากหลาย อาศัยอยู่ร่วมกันอย่างผสมกลมกลืน กระจายกันไปตามแต่ละสภาพภูมิประเทศ มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศลาวและเขมรซึ่งได้รับการถ่ายทอดผสมผสานทางวัฒนธรรมทั้งในทางคติความเชื่อ ประเพณี ภาษาและวัฒนธรรม มีแม่น้ำสายสำคัญเป็นเสมือนเส้นเลือดที่ไหลหล่อเลี้ยงผู้คน อันได้แก่ แม่น้ำมูล แม่น้ำชี แม่น้ำพอง แม่น้ำสงคราม เป็นต้น ซึ่งไหลมารวมกันก่อนจะไหลลงสู่แม่น้ำโขง

วิถีชีวิตอันเรียบง่ายของชาวบ้านอีสาน เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า ได้แทรกแซมไปด้วยคติความเชื่อ หลักปฏิบัติที่ได้ผ่านการวางแนวทางไว้อย่างชาญฉลาดจากรุ่นบรรพชน จนกลายเป็นแบบแผนวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และกลายเป็นต้นธารมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญหลายประการที่ยังคงสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

อีสาน : วัฒนธรรมกับเพลงพื้นบ้าน

มีผู้กล่าวไว้ว่า บทร้องหรือเพลงพื้นบ้านเป็นผลงานของมนุษย์ที่เกิดจากแรงบันดาลใจเมื่อได้พบเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัว แล้วถ่ายทอดออกมา ดังนั้น

บทร้องหรือเพลงจึงเป็นที่เก็บรวบรวมความคิด ความเป็นอยู่ และลักษณะสภาพต่างๆ ของสังคมไว้ด้วยกัน และเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนสภาพของสังคมได้ สังคมของผู้แต่งบทเพลงมีธรรมชาติเช่นใด เพลงพื้นบ้านก็มีธรรมชาติเช่นนั้น สังคมนั้นเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการไปตามเหตุการณ์อย่างไร เพลงพื้นบ้านก็จะกล่าวถึงเหตุการณ์เช่นนั้น วัฒนธรรมจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดลักษณะของบทร้องและเพลงทั้งในทางรูปแบบและเนื้อหา

ด้วยเหตุนี้เองการศึกษาวัฒนธรรมของกลุ่มชนผ่านบทร้องและเพลงพื้นบ้านจึงช่วยให้เราสามารถเข้าใจลักษณะและสภาพของวัฒนธรรมของกลุ่มชนผู้สร้างบทเพลงในช่วงเวลานั้นๆ

อิทธิพลของวัฒนธรรมต่อเพลงพื้นบ้าน

วัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดขอบเขตรูปแบบและเนื้อหาของบทเพลงในเขตวัฒนธรรมนั้นๆ บทเพลงพื้นบ้านอีสานก็อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์นี้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เราอาจแบ่งวัฒนธรรมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับบทเพลงพื้นบ้านอีสานได้เป็น 2 ทาง คือ อิทธิพลจากวัฒนธรรมภายนอกและอิทธิพลจากสภาพวัฒนธรรมท้องถิ่นอีสานเอง

1. บทเพลงพื้นบ้านอีสานกับอิทธิพลวัฒนธรรมภายนอก วัฒนธรรมภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลต่อท้องถิ่นอีสานนั้น แบ่งออกเป็นกลุ่มสำคัญ 4 กลุ่ม คือ วัฒนธรรมเขมร วัฒนธรรมไทยภาคกลาง วัฒนธรรมล้านนา และวัฒนธรรมล้านช้าง

วัฒนธรรมเขมรนั้นได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับชุมชนในแถบนี้มาตั้งแต่สมัยโบราณ ดังจะเห็นได้จากโบราณสถานและโบราณวัตถุที่เป็นศิลปกรรมเขมรอยู่ในดินแดนแถบนี้มากมาย เช่น ปราสาทหินพิมาย ปราสาทหินพนมรุ้ง เป็นต้น ทั้งยังมีการพบศิลาจารึกภาษาเขมรในดินแดนแถบนี้ ปัจจุบันในเขตพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ และบุรีรัมย์ ยังมีกลุ่มชนเชื้อสายเขมรออาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามอิทธิพลวัฒนธรรมเขมรที่มีต่อบทเพลงพื้นบ้านอีสานนั้นไม่เด่นชัดนัก

วัฒนธรรมไทยภาคกลาง หมายถึง วัฒนธรรมของอาณาจักรสุโขทัย อยู่ยธาตลอดมาจนถึงรัตนโกสินทร์นั้นจัดได้ว่ามีอิทธิพลต่อดินแดนทางแถบนี้ น้อยมาก เนื่องจากการที่ภาคอีสานได้รับต้นแบบอิทธิพลวัฒนธรรมหลักมาจากดินแดนแถบอื่นอย่างมั่นคงแน่นหนาแล้ว

นอกจากนั้นวัฒนธรรมภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลต่อดินแดนในแถบภาคอีสานนั้นก็คือ วัฒนธรรมจากอาณาจักรล้านช้างซึ่งมีลักษณะวัฒนธรรมแทบจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับวัฒนธรรมของดินแดนภาคอีสาน ซึ่งทั้งนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจากความใกล้ชิดกันระหว่างดินแดนทั้งสอง ซึ่งมีแต่เพียงลำแม่น้ำโขงกั้นขวางไว้เท่านั้น จึงไม่เป็นอุปสรรคในการติดต่อสัมพันธ์กันเช่น ดินแดนส่วนอื่นๆ พงศาวดารลาวฉบับกะขวงสีกษาทิกานลาว(สะกดตามต้นฉบับภาษาลาว) กล่าวว่าอาณาจักรล้านช้างในสมัยพระเจ้าฟ้างุ้ม ซึ่งเป็นผู้สถาปนาอาณาจักรล้านช้างขึ้นในพ.ศ. 1896 นั้น ได้มีอาณาเขตครอบคลุมมาจนถึงเขตที่ราบสูงโคราช คือบริเวณภาคอีสานของประเทศไทยด้วย (ธวัช ปุณโณทก : วรรณกรรมอีสาน, 2522)แต่หลักฐานที่แน่ชัดเกี่ยวกับความเกี่ยวพันระหว่างชาวลาวในเขตล้านช้างหรือบริเวณฝั่งซ้ายแม่น้ำโขงกับบริเวณภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ออกเฉียงเหนือนั้นเห็นจะได้แก่เรื่องราวเกี่ยวกับกระแสอพยพของกลุ่มชนในเขตลาวที่ล้งไหลเข้าสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งเริ่มขึ้นในสมัยพระเจ้ากรุงธนบุรี เมื่อพระวอพระตาอพยพครอบครัวชาวลาวข้ามฝั่งแม่น้ำโขงเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเขตอุปราชธานีเป็นต้นมา หลังจากนั้นก็ได้มีกลุ่มชนชาวลาวจากฝั่งซ้ายแม่น้ำโขงอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนตั้งขึ้นเป็นเมืองต่างๆ ในภาคนี้ เช่น ท้าวแล ชาวเวียงจันทน์พาคนอพยพเข้ามาจนภายหลังตั้งถิ่นฐานเป็นเมืองชัยภูมิในสมัยพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (เดิม วิภาคยพจนกิจ : ประวัติศาสตร์อีสาน, 2513) การตั้งเมืองกาฬสินธุ์ นครพนม สกลนคร วานรนิวาส เรณูนคร ท่าอุเทน ในสมัยพระนั่งเกล้าฯ (พงศาวดารหัวเมืองมณฑลอีสาน ; ประชุมพงศาวดารภาคที่ 4, 2506) เป็นต้น ดังนั้นจึงไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่า วัฒนธรรมในภาคอีสานได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมล้านช้างอย่างมากมาย ทั้งที่เป็นการถ่ายทอดโดยตรงในเรื่องวัฒนธรรมพื้นฐานด้านความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน จนถึงวัฒนธรรมชั้นซับซ้อนอื่นๆ เช่น ศิลปกรรม บทเพลง ดนตรี เป็นต้น และที่อยู่ในฐานะของการเป็นตัวกลางในการส่งผ่านวัฒนธรรมที่อื่น เช่น ล้านนาไทย เป็นต้น

2. บทเพลงพื้นบ้านอีสานกับอิทธิพลจากสภาพวัฒนธรรมท้องถิ่น

โครงสร้างทางสังคมของภาคอีสานมีสภาพเป็นเช่นเดียวกันกับโครงสร้างทางสังคมชนบทของดินแดนแถบอื่นๆ ของประเทศไทยอันมีลักษณะสำคัญพอสรุปได้ดังนี้

1) เป็นสังคมเกษตรกรรม มีชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันคลุกคลีอยู่กับที่ดิน การกระทำต่างๆ มักทำไปตามความรู้สึก และตามประเพณีมากกว่าจะเป็นไปตามรากฐานของเหตุผล

2) เป็นสังคมที่ช่วยเหลือเกื้อกูล อุปถัมภ์ค้ำชูกัน ตลอดจนมีผลประโยชน์และความสนใจร่วมกัน

3) มีความเคารพนับถือยกย่องผู้อาวุโส มีความรู้สึกผูกพันในกลุ่มเครือญาติอย่างเหนียวแน่น

4) ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างเคร่งครัด

5) ยึดถือหลักศาสนาเป็นปรัชญาของชีวิต ทั้งนี้โดยเคารพนับถือพระสงฆ์มากโดยถือว่าเป็นผู้สืบทอดศาสนา การนับถือศาสนาก็มักเป็นนักปฏิบัติมากกว่าจะเป็นนักทฤษฎีจึงเน้นหนักไปในทางพิธีกรรมทางศาสนา การทำบุญ เป็นต้น

6) เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์และภูตผีปีศาจ จึงทำให้เกิดงานพิธีกรรมต่างๆ มากมาย เช่น พิธีทำบุญสู่ขวัญ สะเดาะเคราะห์ ไล่ผี เป็นต้น

7) มีค่านิยมในการยกย่องผู้มีอำนาจวาสนา ผู้เป็นเจ้านาย ยกย่องผู้มีความรู้และผู้มีการศึกษา และยกย่องผู้มีฐานะมั่งคั่ง

จากพื้นฐานโครงสร้างสังคมและค่านิยมในสังคมเช่นนี้จึงเป็นตัวกำหนดลักษณะของบทเพลงพื้นบ้านอีสาน

เพลงพื้นบ้าน : นิยามความหมาย

เพลงพื้นบ้าน เป็นบทเพลงที่ชาวบ้านแต่ละท้องถิ่นได้ประดิษฐ์เนื้อร้องและทำนองขึ้นตามความนิยมของคนในท้องถิ่น และคนในท้องถิ่นได้ยอมรับว่าเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นตน เพลงพื้นบ้านเป็นบทเพลงที่ไม่ทราบแน่ชัดว่าใครเป็นผู้แต่งและเกิดขึ้นเมื่อใดแต่เป็นบทเพลงที่นิยมร้องสืบทอดต่อกันมานานโดยการท่องจำปากต่อปากมาหลายชั่วอายุคน มีท่วงทำนองที่

เรียบง่าย ใช้ภาษาตรงไปตรงมา และไม่จำเป็นต้องมีเครื่องดนตรีประกอบ บทเพลงพื้นบ้านมักจะเกิดจากอารมณ์ความรู้สึก การใช้ปฏิภาณไหวพริบซึ่งสะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรม ความเชื่อของท้องถิ่น

เพลงพื้นบ้านให้ความสนุกสนานรื่นเริงบันเทิงใจแก่คนในสังคม ไม่ที่จะเป็นการร้องในงานเทศกาลต่างๆ หรือการทำงานที่มีคนมาชุมนุมกันเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดให้หายเหนื่อยจากการทำงาน

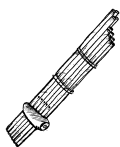
นักคติชนวิทยาและมานุษยวิทยา ได้ศึกษาบทเพลงพื้นบ้านของชาติต่างๆ พบว่าเพลงพื้นบ้านจะมีบทบาทอยู่ในกิจกรรมเกือบทุกอย่างของสังคม (ชนิษฐา จิตชินะกุล, 2545 : 89) กล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

1. เป็นเหมือนสัญลักษณ์ทางสังคมที่สะท้อนให้เห็นระบบความเชื่อ ศาสนา และระบบชนชั้นทางสังคม
 2. มีหน้าที่กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองทางกายภาพ ซึ่งจะพบในบทเพลงที่เกี่ยวกับการทำงาน เช่น เพลงเกี่ยวข้าว เพลงสงพาง เป็นต้น
 3. เป็นเสมือนเครื่องควบคุมทางสังคม รักษาบรรทัดฐานและชี้แนะระเบียบแบบแผน รวมทั้งพฤติกรรมที่เหมาะสมทางสังคม
 4. มีบทบาทในการรักษาสถาบันที่สำคัญทางสังคม เช่น ศาสนา ความเชื่อ และทำให้การประกอบพิธีกรรมมีเหตุผล
 5. มีหน้าที่ทำให้เกิดความสืบทอดและความมั่นคงทางวัฒนธรรม
- อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาเพลงพื้นบ้านจะพบคำที่ใช้เรียกเพลงพื้นบ้านอยู่ 2 คำ คือ เพลงพื้นบ้าน และเพลงพื้นเมือง ทั้งนี้ เพลงพื้นบ้าน หมายถึง เพลงท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งที่ใช้ร้องเฉพาะท้องถิ่นนั้นๆ เช่น เพลงอีแซว เป็นเพลงที่ใช้ร้องในแถบจังหวัดสุพรรณบุรี เพลงเต็นกำรำเคียว เป็นเพลงที่ใช้

ร้องในแถบจังหวัดนครสวรรค์ ส่วนเพลงพื้นเมือง หมายถึง เพลงที่ทุกถิ่นใช้ ร้องเล่นกัน ซึ่งจะเป็นที่รับรู้กันทั่วไป เช่น เพลงน้อย เพลงลำตัด ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เพลงพื้นเมืองเป็นที่นิยมและรับรู้ในวงกว้างกว่าเพลงพื้นบ้าน (จารุวรรณ ธรรมวัตร, 2530 : 117)

ลักษณะของเพลงพื้นบ้าน

จากการศึกษาลักษณะของเพลงพื้นบ้านของไทย (ชนินฐา จิตชินะกุล, 2545 : 92-93) พบว่า เพลงพื้นบ้านมีลักษณะที่สำคัญหลายประการด้วยกัน ดังนี้

1. เพลงพื้นบ้านเป็นมรดกของชาวบ้านที่ไม่ทราบผู้แต่งและที่มา แต่ได้มีการร้องสืบทอดต่อกันมานานทางมุขปาฐะโดยการฟังและจดจำ ไม่มีการจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร

2. เพลงพื้นบ้านเป็นเพลงของชาวบ้านที่ทุกคนในสังคมมีส่วนร่วมในการสร้างบทเพลงและร่วมกันขับร้อง เช่น เพลงเกี่ยวข้าว เพลงสงพาง เป็นต้น ซึ่งเป็นเพลงที่เกิดจากการประกอบการทำงาน ชาวนาจะช่วยกันสร้างบทเพลงและร่วมกันขับร้องโต้ตอบกัน

3. เพลงพื้นบ้านจะมีเนื้อหาที่เน้นความสนุกสนานเป็นหลัก โดยจะใช้ถ้อยคำสองแง่สองง่าม ซึ่งเป็นการกล่าวในเชิงล้อลัทธิหรือเปรียบเทียบที่ผู้ใหญ่วัยด้วยกันจะฟังเข้าใจ

4. เพลงพื้นบ้านมีความเรียบง่าย ทั้งนี้ความเรียบง่ายที่ปรากฏในเพลงพื้นบ้านนั้นจะอยู่ในรูปของการใช้ถ้อยคำภาษา เพราะชาวบ้านเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้นมา เนื้อร้องจึงสั้นๆ ง่ายๆ ต่อการร้องโต้ตอบกัน นอกจากนั้นเพลงพื้น